

17de JAARGANG, NR. 328
2 DECEMBER 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Joachim Badenhorst, Ottla,
 Bart van Dongen, Henk,
 Adam Pieronczyk, Boelo Klat e.a.

8 JAZZ OP DE PLANKEN

Het Grote Gebeuren, Jules Deelder,
 Rockit, Ambrose Akinmusire.

EN VERDER O.A.:

13 Franco Manzecchi (Erik Marcel Frans)

17 Jazzflits of reis: Pancevo

20 Jazz in beeld: Bilzen Jazz 1968

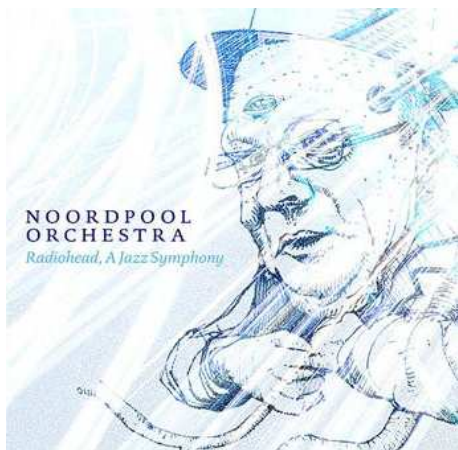
16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR. 329 KOMT 23 DECEMBER UIT

NIEUWS

**Noordpool Orkest krijgt
 Groninger Cultuurprijs 2019**

Voor 'zijn bijdrage aan de ontwikkeling en zichtbaarheid van de Groninger kunst en cultuur' heeft het Noordpool Orkest onder leiding van Reinout Douma op 11 november de Groninger Cultuurprijs 2019 ontvangen. Behalve het Noordpool Orkest waren Noordwoord en de Stichting Graspop genomineerd.

Album 'Radiohead: A Jazz Symphony'.

Het Noordpool Orkest bestaat uit een bigband met strijkers en houtblazers. Het telt 42 professionele musici. Het orkest speelt naast jazz ook hiphop, blues en rock. Volgens de jury van de Cultuurprijs is het Noordpool Orkest al bijna tien jaar succesvol en is het hoog tijd voor een prijs als deze. De Cultuurprijs (groot 5.000 euro) is een initiatief van het Prins Bernhard Cultuurfonds en de provincie Groningen.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

Sara Gazarek is genomineerd voor een Grammy Best Jazz Vocal Album. (Foto: Andrew Southam)

**METROPOLE ORKEST TWEE KEER
 GENOMINEERD VOOR GRAMMY AWARD 2019**

Het Metropole Orkest is voor twee Grammy Awards genomineerd. Voor de Grammy Best World Music Album met 'What Heat', de samenwerking tussen het orkest en Bokanté en de Grammy Best Arrangement, Instrumental and Vocals voor de bijdrage aan 'All night long' van 'Djessé Vol.1' van Jacob Collier. De Grammy's worden op 26 januari 2020 in Los Angeles voor de 62ste keer uitgereikt.

Het Metropole Orkest is achttien keer eerder genomineerd geweest voor een Grammy en won er drie. Onder meer in 2016 voor 'Sylva' met Snarky Puppy. Vorig jaar was het orkest in de categorie Best Vocal Jazz Album genomineerd met zanger-gitarist Raul Midon. Jan Geert Vierkant, directeur van het Metropole Orkest: "De nominatie bevestigt de topositie van het Metropole Orkest in de internationale muziekindustrie. De projecten van het orkest vallen op, door artistieke kwaliteit en de verbinding van muziekstijlen en muziekculturen. We zijn er trots op dat onze positie als wereldwijd ambassadeur van de Nederlandse culturele sector wederom bevestigd wordt."

[...overzicht Grammy-nominaties jazz op de volgende pagina links](#)

Grammy-nominaties categorie jazz:

Best Improvised Jazz Solo

'Elsewhere',
Melissa Aldana, track van 'Visions'
'Sozinho',
Randy Brecker, track van 'Rocks'
(Randy Brecker & NDR Big Band)
'Tomorrow is the question',
Julian Lage, track van 'Love Hurts'
'The windup',
Branford Marsalis, track van
'The Secret Between The Shadow And The Soul'
'Sightseeing',
Christian McBride,
track van 'Christian McBride's New Jawn'

Best Jazz Vocal Album

Sara Gazarek
Thirsty Ghost
Jazzmeia Horn
Love & Liberation
Catherine Russell
Alone Together
Esperanza Spalding
12 Little Spells
The Tierney Sutton Band
Screenplay

Best Jazz Instrumental Album

Joey DeFrancesco
In The Key Of The Universe
Branford Marsalis Quartet
The Secret Between
The Shadow And The Soul
Christian McBride
Christian McBride's New Jawn
Brad Mehldau
Finding Gabriel
Joshua Redman Quartet
Come What May

Best Large Jazz Ensemble Album

Anat Cohen Tentet
Triple Helix
Miho Hazama
Dancer In Nowhere
Mike Holober & Gotham Jazz Orchestra
Hiding Out
Brian Lynch Big Band
The Omni-American Book Club
Terraza Big Band
One Day Wonder

Best Latin Jazz Album

Chick Corea & The Spanish Heart Band
Antidote
Thalma de Freitas
Sorte!: Music By John Finbury
Jazz At Lincoln Center Orchestra With
Wynton Marsalis & Rubén Blades
Una Noche Con Rubén Blades
David Sánchez
Carib
Miguel Zenón
Sonero: The Music Of Ismael Rivera

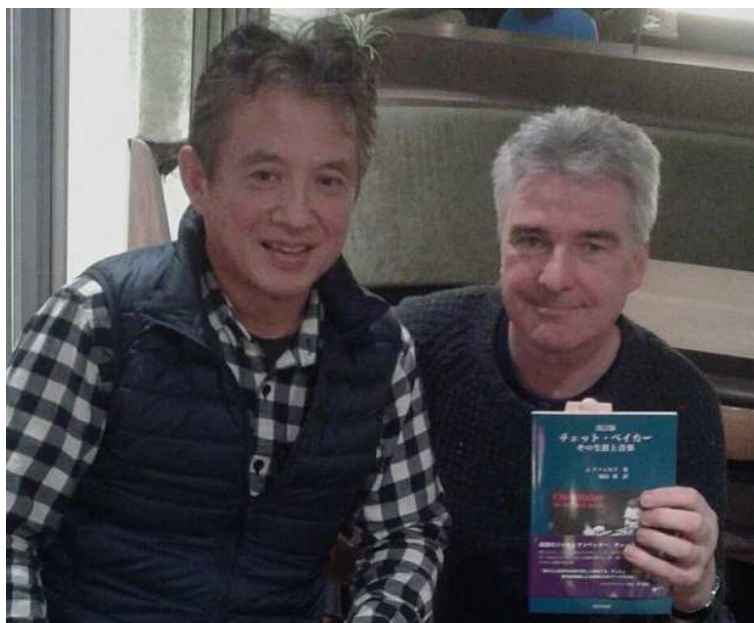
Met de Grammy Award bekroont de Recording Academy jaarlijks de beste albums van het afgelopen jaar.

ECM-geluidstechnicus Kongshaug overleden

De Noorse geluidstechnicus Jan Erik Kongshaug is 5 november op 75-jarige leeftijd overleden. Kongshaug startte in 1984 met zijn Rainbow Studio in Oslo. Hij produceerde zo'n vierduizend platen, waarvan een zeventhonderdtal voor het label ECM. De eerste daarvan was 'Afric Pepperbird' met saxofonist Jan Garbarek, gitarist Terje Rypdal en bassist Arild Andersen (september 1970). Kongshaug nam voor ECM in de eerste jaren veel piano op: zoals Chick Coreas 'Piano Improvisations Vol. 1 & 2', Keith Jarretts 'Facing You' en Paul Bley's 'Open, To Love'. In samenwerking met eigenaar Manfred Eicher creëerde hij het specifieke ECM-geluid. Dat was voor een belangrijk deel een kwestie van de microfoons op de juiste plek zetten, zo verhaalde hij in 2007. Kongshaug was ook gitarist en maakte een album voor ACT, 'The Other World' (1999) en Ponca Jazz, 'All These Years' (2003). Kongshaug speelde ook mee op het liedje dat in 1966 derde werd op het Eurovisie Song Festival.

Samara McLendon wint Sarah Vaughan Vocal Competition

Samara McLendon is 24 november winnaar geworden van de Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition 2019. Ze ontving een bedrag van 5.000 dollar en mag optreden tijdens het Newport Jazz Festival. Het prestigieuze concours vond dit jaar voor de achtste keer plaats. Vijf zangeressen drongen door tot de finale, waarin ze werden beoordeeld door de vocalisten Dee Dee Bridgewater, Monifa Brown en Jane Monheit, producer Matt Pierson en bassist Christian McBride. Daniela Spalletta eindigde als tweede en Viktorija Gečytė als derde. Twee eerdere winnaars van wat in de wandelgangen wel 'Sassy Awards' worden genoemd, waren Cyrille Aimee (2012) en Jazzmeia Horn (2013).

Er is een nieuwe Japanse vertaling van **Jeroen de Valks 'Chet Baker. His Life and Music'**. De eerste Japanse editie verscheen tien jaar geleden, maar het was tijd voor een drastisch herziene versie. Beide versies werden vertaald door Osamu Shiota. Hij is behalve vertaler ook trompettist en handelsreiziger. De foto van de vertaler en de auteur (rechts) werd gemaakt toen Shiota recentelijk in Amsterdam moest zijn. "Dus troffen we elkaar even", aldus De Valk. (Foto: archief Jeroen de Valk)

Volg ons ook op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

SCHOLING

Harry Steenvoorden (tekst)
en René Zoetemelk (fotografie).
Het gaat om de muziek. Punt!

Vijfentwintig jaar Podium
 Jong Professionals Jazz Voorschoten.
 [Voorschoten : PJPJ], 2019.
 136 pag. ; 22x25 cm - geb.
 ISBN 978-90-9031730-4.
 Prijs 25 euro
www.pjpi.nl

Het idee dat jazz vanuit een natuurlijke geardheid voortkomt hebben we allang achter ons gelaten. Evenzo is achterhaald dat de kundigheden bij gebleken aanleg je komen aanwaaien; een zekere scholing is en blijft onontbeerlijk. Die vindt veelal plaats door mondelinge overdracht in de uitvoeringspraktijk. Ervaren collega's fungeren als rolmodel; ze leren je de fijne kneepjes van het vak: de mogelijkheden van je instrument, het samenspelen, repertoirekennis. Voeg daarbij buitenmuzikale zaken als de mores ten opzichte van je medespelers, de omgang met het publiek, de media, impresario's en zo meer.

Sinds de jaren vijftig hebben muziekscholen en andere instituten zich opgeworpen jonge talenten de mogelijkheid te bieden zich meer structureel te bekwamen. Conservatoria volgden schoolvoetend. En zo ontstond een institutionele vorm van educatie die studenten afleverde met een vaardige beheersing van hun instrument, die goed konden noten lezen, ervaring hadden opgedaan in bigbands en waren voorzien van een behoorlijke dosis kennis op harmonisch terrein.

Ik refereer hier aan een verhelderend overzicht van David Ake in een verzameling opstellen uit 2002 ('Learning jazz, teaching jazz' in 'The Cambridge Companion to Jazz'). Hij maakt daarbij wel een kanttekening: "One musical area rarely considered in jazz pedagogy includes the sonority-based aspects of timbre and intonation." Leggen we deze kritiek even terzijde, waar beroepsopleidingen moeilijk aan kunnen voldoen zijn de buitenmuzikale aspecten hierboven genoemd. Mogelijk zijn curricula sindsdien enigszins aangepast. Zie bijvoorbeeld Wouter Turkenburg, tot mei 2019 hoofd van de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, in Jazz Bulletin 112: "De masterstudie [...] heeft als subtitel JAM: Jazz, Audience, Media". Maar zoals in vrijwel elke opleiding begint het echte leerproces pas daarna. Het was liefhebber Piet Wezepoel die de wenselijkheid inzag aankomende beroepsmusici podiumervaring te laten opdoen. Hij richtte daartoe in 1994 een club op als een verlengstuk van het Haagse conservatorium: "Ik dacht ik moet iets voor die jongens doen, anders vallen ze in een gat."

De zaak draait tot ieders tevredenheid al vijfentwintig jaar en dat heeft geresulteerd in een keurig verzorgde jubileumuitgave. Het boek heeft een harde kaft, is in garen gebonden en bevat een grote verscheidenheid aan kleurenfoto's. Er is een lijst, achttien pagina's lang, van alle optredens, inclusief de bezettingen, waaronder tal van bekende namen.

In een paar bijdragen wordt eerst het ontstaan van de club geschetst. Hier en daar lezen we tweemaal hetzelfde, maar hinderlijk is dat niet. Wel noteerden we een tegenstrijdigheid. Op pagina 18: "Wouter Turkenburg [...] was direct enthousiast." Een paar pagina's verder: "Hij [Piet Wezepoel] heeft in het begin veel moeten onderhandelen [...] en ook met Wouter Turkenburg. Die ging er niet altijd enthousiast op in."

In het verdere verloop van het boek worden korte, lovende uitspraken afgewisseld met langere interviews. Het zijn vooral die laatste die het boek er doen uitspringen. Ze geven een divers beeld van de studenten en hoe zij deze bijzondere concertsituatie ervaren.

Voor de uit Seoul afkomstige pianiste Katja Hyunjung Ji voelt de muziek als een schuilplaats: "Muziek heeft me altijd geholpen om mezelf te herpakken." Voor Simon Rigter is de kern van zijn verhaal toch altijd weer "dat het om de muziek moet gaan en niet om jou zelf." Van trompettist Ellister van der Molen is de term arenamuziek. Maar mannenmuziek? "Flauwekul. Jazz is een uitingsmiddel, emotie. En dat is genderneutraal." Docent John Ruocco: "Stan en Trane, dacht je dat zij nadachten over wie de beste is? Ze luisterden naar elkaar en bewonderden elkaar [...] Het gaat om de muziek. Punt." En daar heeft u meteen de verklaring van de titel.

Jan J. Mulder

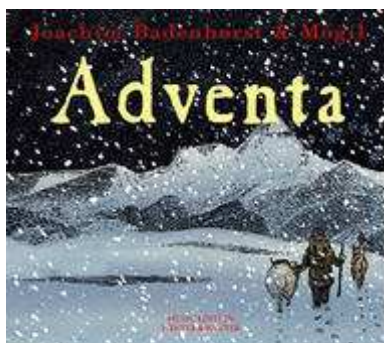

JAZZ OP DE PLAAT

JOACHIM BADENHORST & MÓGIL

Adventa

Winter & Winter

Bezetting:

Heiða Árnadóttir (zang), Eiríkur Orri Ólafsson (trompet, zang, keyboard), Joachim Badenhorst (klarinet, basklarinet), Kristín Þóra Haraldsdóttir (viool), Hilmar Jensson (gitaar).

Al enige jaren werkt de Belgische (bas)klarinetist Joachim Badenhorst samen met vier jonge IJslanders in de groep Mógil. Samen verklanken ze op hun debuutalbum 'Adventa' het gelijknamige korte verhaal van de IJslandse auteur Gunnar Gunnarsson (1889-1975). Voor hen die het IJslands niet machtig zijn, biedt het hoesje een korte uitleg wat er in de verschillende tracks precies gebeurt. Dat kan een toevoeging zijn, maar de luisteraar kan natuurlijk ook zelf zijn verhaal bedenken bij de muziek die hij of zij hoort. De muziek van het vijftal is namelijk uiterst beeldend. De basis in de composities (grotendeels van de hand van de Belg) wordt gelegd door de gitaar van Hilmar Jensson, die sfeertekeningen neerzet, maar ook ritmische bijdragen levert, en daar waar nodig de effectpedalen flink kan intrappen. Het scheurwerk in 'Á öræfum' getuigt daarvan en zorgt voor een dramatisch effect. Een andere opvallende rol in 'Adventa' wordt gespeeld door zangeres Heiða Árnadóttir, die met haar engelachtige zang voortdurend weet te betoveren. Haar onopgesmukte stem past perfect bij de muziek, die zijn belangrijkste invloed uit de (Scandinavische) volksmuziek haalt. Met de trompet van Eiríkur Orri Ólafsson, de viool van Kristín Þóra Haraldsdóttir en de klarinetten van Badenhorst wordt alles subtiel ingekleurd.

Herman te Loo

Hier speelt het vijftal live:

<https://youtu.be/PuUY58CM-E4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BART VAN DONGEN

Blauwhout Geel

Eigen beheer

Bezetting:

Bart van Dongen (piano), Jurriaan Dekker (bas), Eric van de Lest (drums).

Je moet het maar durven, in deze tijd van digitale downloads, nog met een dubbel-cd in eigen beheer te komen. Pianist Bart van Dongen, een bekende naam in de geïmproviseerde én de gecomponeerde muziek in Brabant, durft het aan. Hij viert er zijn zestigste verjaardag mee. 'Blauwhout Geel' is zeker niet zijn eerste soloalbum, maar wel het eerste met solopiano en een pianotrio. De eerste cd, waarop Van Dongen in zijn eentje achter het klavier zit, kent een zevental vrije improvisaties onder de titel 'Mijmeringen'. Hoewel de muziek inderdaad de nodige contemplatieve momenten kent, wordt het nergens zweverig en verzandt het ook niet in mooispeleerij. De pianist laat allerlei invloeden aan bod komen van klassiek (pakweg Debussy) tot minimal music (Simeon ten Holt) en jazz (Bill Evans, maar ook Paul Bley). Van Dongen doet nergens water bij de wijn om de verhalen te vertellen die hij in zich heeft. In het trio met bassist Jurriaan Dekker en drummer Eric van de Lest wordt ook onversneden geïmproviseerd. De twee lange stukken (samen een dikke 75 minuten) hebben een heel natuurlijk verloop, dat varieert van verstillend en dromerig tot stevig en funky (zoals het begin van 'Improvisatie 2'). Stukjes minimal, experimentele momenten met het binnenwerk van de piano in de hoofdrol, het komt allemaal langs, zonder ook maar één moment gekunsteld of geforceerd te klinken. Soms klinken de drie zelfs als een 'echt' jazzpianotrio. En het eindigt allemaal met een fijne Afrikaanse groove en (pseudo-)Afrikaanse zang. En dat is ook weer niet zo gek, want zowel Van Dongen als Van de Lest maken deel uit van de Eindhovense jazz-en-afrobeat-formatie Eddy & the Ethiopians.

Herman te Loo

Luister hier naar Van Dongen bij een andere gelegenheid: <https://youtu.be/zjwC7oITrwU>

HENK
The Road Unknown
 Eigen Beheer

Bezetting:

Bert Lochs (flugelhorn),
 Stephanie Francke (saxen),
 Ed Baatsen (piano),
 Henk de Ligt (contrabas), Friso van Wijck (drums).

Op zijn website wordt het werk van Henk de Ligt – volledig correct – aldus omschreven: 'De muziek van HENK heeft een kamermuziekachtige sfeer, waarbij - los van conventionele ideeën - verschillende lijnen als een fijn net door elkaar lopen: contrapuntische melodieën, verweven met verrassende, eigentijdse jazz harmonieën, ritmisch uitdagende patronen en gedurfde improvisaties.'

De Vlaardingse bassist De Ligt is onmiskenbaar een exponent van de hedendaagse vernieuwende jazz, die originele composities en vertolkingen oplevert, maar schouder aan schouder staat met de traditie. Geen piep knor dus; wel exploraties van de rafelrandjes van de jazz. Op de cd 'The Road Unknown' van het kwintet HENK worden – de titel zegt het al – onbekende paden verkend en gebaad.

Dat gebeurt met krachtig, hecht samenspel, improvisatievermogen en vakmanschap. Het prominente en gevarieerde saxspel is van de enige dame in het gezelschap, Stephanie Francke. Zij nam de plaats in van Ad Colen, met wie HENK in 2017 het album 'Earth Tones' opnam. De Ligt schreef acht van de tien stukken. Pianist Ed Baatsen en slagwerker Friso van Wijck tekenden voor de overige twee.

Hans Invernizzi

HENK live in Kassel (2015):
<https://www.youtube.com/watch?v=-s07WUpIRT0>

IG HENNEMAN/JAIMIE BRANCH/ANNE LA BERGE
Dropping Stuff And Other Folk Songs
 Relative Pitch Records

Bezetting:

Ig Henneman (altviool),
 Jaimie Branch (trompet),
 Ann La Berge (fluiten).

Op uitnodiging van labelbaas Mike Panico van het Amerikaanse Relative Pitch Records stelde altviolist Ig Henneman eind vorig jaar een trio samen voor een optreden in het Amsterdamse Splendor. De opnamen hiervan zouden dan later op cd verschijnen. Helaas overleed de Amerikaan voor de release een feit kon zijn, maar de drie muzikanten (naast Henneman zijn dat de New Yorkse trompettiste Jaimie Branch en de Amsterdamse Amerikaanse Ann La Berge op fluiten) besloten de muziek aan hem op te dragen. En nu is het album er dus. 'Dropping Stuff And Other Folk Songs' is een opmerkelijke plaat als je bedenkt dat het drietal voor het eerst in deze samenstelling speelde. Dat betekent dat de dames een uitstekend vormgevoel delen, want de concentratie of fantasie zakt geen moment in. Er wordt enorm goed geluisterd en de drie laten elkaar veel ruimte. De geheel geïmproviseerde muziek etaleert een breed scala aan sfeer en dynamiek. Zo zijn er lyrische passages en melodieën die de 'folksongs' uit de albumtitel suggereren. 'Stevens' dog' is er een voorbeeld van, en ook de titeltrack met de Ellingtoniaans growlende trompet van Branch laat de vriendelijke kant van het trio horen. Maar in het universum van Henneman, Branch en La Berge kan het ook flink tekeergaan, zoals we in het bijna angstaanjagende 'Soup' kunnen horen. Branch, de in ons land minst bekende van de drie, is een revelatie. Ze haalt de meest onwaarschijnlijke klanken uit haar trompet, maar kan haar geluid ook prachtig kneden voor pure lyriek. Henneman zal niet lang hebben hoeven nadenken om de uitnodiging richting New York te laten gaan.

Herman te Loo

Hier is een fragment uit het optreden:
<https://youtu.be/fxlCHxVU0R0>

HENRI NOORLANDER**Let's Go Back**

Eigen beheer

Bezetting:

Henri Noorlander (piano),
Marzio Scholten (gitaar),
Nils van Haften (tenor- en sopraansax, basklarinet),
Cord Heineking (bas), Niek de Bruijn (drums).

De Rotterdamse pianist Henri Noorlander debuteert op zijn 63ste. Dat zou je laat kunnen noemen, maar als je weet dan Henri pas in 2014 als prof aan de slag ging, valt het reuze mee. Voor die tijd speelde Noorlander als 'amateur'. Nu zet hij met de cd 'Let's Go Back' een enorme stap voorwaarts. Het album bevat uitsluitend eigen swingende, ruimtelijke en sferische composities en klinkt als een klok.

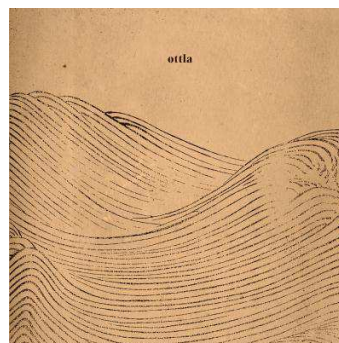
Dat komt mede omdat Noorlander zich heeft omringd met doorgewinterde beroepsmusici als gitarist Marzio Scholten, saxofonist Nils van Haften, bassist Cord Heineking en drummer Niek de Bruijn. Maar hier is geen sprake van 'buying a band'. Noorlander speelt overtuigend zijn moderne melodieuze stukken, met een zelfverzekerd touché. En zijn kwintet is een 'echte' hechte band.

In zijn 'liner notes' prijst Henri zijn bandleden de hemel in en dat siert hem. Maar het zijn wel degelijk Noorlanders stukken die worden uitgevoerd en die zijn niet het werk van een amateur. Het moge dan zo zijn dat Marzio Scholten als coach optrad; componeren doe je toch vooral zelf. Dat Noorlander direct in de major league meedoet, komt ook omdat hij opgroeide in een muzikaal gezin.

Thuis werd veel naar jazz geluisterd. Een conservatoriumstudie zat er voor Henri niet in, maar dat hield hem niet tegen. Op eigen kracht bereikte Noorlander het hoge niveau waarmee hij zich nu presenteert. Voordeel van zestigplusser zijn is dat je het nodige hebt meegemaakt. Die ervaringen heeft Henri vertaald naar tien eigentijdse composities waarmee hij in gedachten terugkeert naar vroeger tijden.

Hans Invernizzi**Concertaankondigingen vindt u op:**<https://www.facebook.com/Jazzflits>**OTTLA****Ottla**

Unday Records/WERF Records

Bezetting:

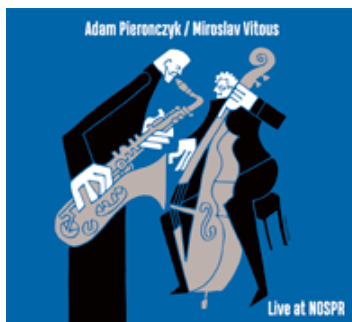
Bert Dockx (gitaar), Frans Van Isacker (altsax),
Thomas Jillings (tenorsax), Nicolas Rombouts (bas),
Louis Evrard (drums, percussie),
Yannick Dupont (drums, percussie, electronica).

Gitarist Bert Dockx (1980, actief in de groepen Dans Dans en Flying Horseman) is al jaren een van de boegbeelden van de Belgische 'vrije' jazzscene. Zijn nieuwste project heet Ottla, genoemd naar de zuster van schrijver Franz Kafka. De zesmansformatie debuteert met de cd 'Ottla' waarvoor Dockx zes van de acht composities schreef. Ottla covert daarnaast 'Epistrophy' van Thelonious Monk en 'Lights on a satellite' van Sun Ra.

Dockx en zijn makkers trekken alle registers open op de verpletterende eersteling. Het ene moment kabbelen subtiele fragiele noten voorbij; het volgende is het piep knor 2.0 wat de klok slaat. Met twee drummers/percussionisten en veel elektronica is Ottla ritmisch overdonderend. Dockx schuwt rock- en bluesounds niet en speelt - ondersteund door effecten - vlezig partijen, die rauw en direct binnenkomen of zijdezacht langs waaien. Het kraakt, piept en scheurt soms bij Ottla, maar het ontspoor niet.

Het is vanaf de eerste noten duidelijk dat Dockx zich ook in Ottla geen beperkingen oplegt. De mannen maakten de arrangementen als groep, maar logischerwijze zijn het de melodielijnen van de leider en componist die de meeste aandacht vragen. Maar de collega-muzikanten zijn beslist geen sidemen. Zij kleuren het dynamische bandgeluid allen op eigen wijze in. Geen moment zijn de heren stijlvast maar dat is juist de charme van Ottla.

Hans Invernizzi**Luister hier naar 'Huisje Tuintje':**<https://www.youtube.com/watch?v=HjD4phUNZJg>

ADAM PIERONCZYK/MIROSLAV VITOUS**Live At NOSPR****NOSPR****Bezetting:**

Adam Pieronczyk (sopraan- en tenorsaxofoon, zokra), Miroslav Vitous (bas).

Pieronczyk en Vitous weten op 'Live At NOSPR' meestal de luisteraar bij de les te houden. Dat is opmerkelijk, want ze zijn maar met z'n tweeën en houden het volume gedempt. Vooral de rietblazer lijkt te vrezen dat de buren er last van hebben. Voorts wordt er meestal vrijelijk geïmproviseerd. Dat gaat zelfs op voor een standard als 'Gloria's step' van Scott LaFaro. (Een jeugdidool van de bassist. De titel wordt verbasterd tot 'Gloria steps', dat zal vast zijn schuld niet zijn.) Maar ook voor de kennelijk eigen composities van de twee heren. Het zijn vooral schetsjes voor de improvisatoren.

De muziek werd ook nog eens live opgenomen in de galmende zaal van het Pools Nationaal Radio-Symfonieorkest. Flink knippen, plakken en indubben achteraf zat er niet in.

Hier moet je dus goed voor gaan zitten. Laat dat Ikeapakket maar in de doos en laat de afwas de afwas, dit vereist alle aandacht. Daarbij valt het weloverwogen spel op van de saxofonist en de virtuositeit - razendsnelle loopjes, loepzuivere duimposities - van de bassist. Na enige tijd ga je meeleven en meedenken met de musici.

Vitous (1947) kennen we als een van die twee Tsjechische bassisten die eind jaren zestig emigreerden naar de VS. Die andere was Jiri 'George' Mraz. Beiden worden weer geregeld in het oude continent gesignaleerd en Vitous heeft zich zelfs al dertig jaar terug weer in Europa gevestigd. Nog een paar overeenkomsten: de degelijke klassieke opleiding. In tegenstelling tot menig jazzbassist klinken ze niet als een zieke koe zodra ze de strijkstok ter hand nemen. En: het duidelijk versterkte geluid. Het akoestische gebuffel van iemand als Christian McBride, daar doen ze niet aan.

Pieronczyk (1970) is Pools en wordt in eigen land geregeld gelauwerd. Al deze lof weerhoudt hem niet om verder te kijken en zodoende horen we hem hier ook even op de zokra, een houten rietinstrument met een timbre als een doedelzak.

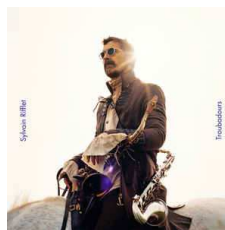
Een hoogtepunt is 'I fall in love too easily', als solo-stuk voor Vitous. Het lijkt een dialoog tussen twee bassisten: een in het celloregister, een voor de basnoten. Het oude liedje is zowaar herkenbaar en zorgt voor een rustpunt, halverwege de cd.

Jeroen de Valk**MARCEL KAPTEIJN & BOELO KLAT****Magnolia (YaYa Records)**

Pianist Boelo Klat kwam zanger Marcel Kapteijn toevallig in Leeuwarden tegen. Die ontmoeting had grote gevolgen. Hoewel de mannen een compleet verschillende achtergrond hebben, voelen ze elkaar op de cd 'Magnolia' naadloos aan. Dat wordt al meteen duidelijk in het eerste nummer 'Tiptoe'. Bij het vierde nummer wordt de toon omgezet. 'Summer day' heeft iets van de Gershwins Porgy and Bess-klassieker. Het nummer heeft een uitstekende tekst van Kapteijn. Klat vult de melancholische tekst aan met een schitterende bluesy solo. Datzelfde bluesgevoel leggen Kapteijn en Klat ook in het beste nummer van deze plaat: 'Better version of myself'. Kapteijn ontpopt zich hier bijna als een John Hiatt. En wie weet waar de zoektocht naar de betere versie nog toe gaat leiden. Tot zover hebben Kapteijn en Klat in ieder geval een klasse cd afgeleverd. Vijf sterren!

Bart Hollebrandse**Kapteijn en Klat live bij Omroep Max:**

<https://www.youtube.com/watch?v=XnbWFkIRYg>

SYLVAIN RIFFLET**Troubadours (L'Autre Distribution)**

In de Franse geïmproviseerde muziek is een sterke stroming die gebruikmaakt van volksmuziek en middeleeuwse muziek als bronnen. Tenorsaxofonist/klarinettist Sylvain Rifflet hoort daar zeker ook toe. 'Troubadours' is zijn nieuwste album dat nu op vinyl uitkomt. Met slechts een trompettist (Verner Pohl) en een slagwerker (Benjamin Flament) aan zijn zijde trekt hij door een imaginair middeleeuws landschap. Hij laat elegante dansen horen, rondborstige melodieën en gedragen marsen. Soms zet hij door middel van een overdub zijn basklarinet in om een extra stem te hebben en een baslijn neer te zetten. Het levert frisse muziek op die wederom duidelijk maakt dat er heel verschillende vertrekpunten kunnen zijn om vanuit te improviseren.

Herman te Loo**Luister hier naar het nummer 'Peacocks':**

<https://www.youtube.com/watch?v=9SVmq3IsS-o>

HET GROTE GEBEUREN

Bezetting:

Auke Hulst
(voordracht, zang, akoestische gitaar),
Joost Buis (trombone, lapsteel guitar),
Hermine Deurloo (mondharmonica,
sopraansax), Joost van Es (viool,
mandoline), Corrie van Binsbergen (gitaar),
Albert van Veenendaal ((prepared) piano),
Hein Offermans (bas), Yonga Sun (drums,
elektronica), Martijn Grotendorst (VJ).

Datum en plaats:

20 november 2019,
Toneelschuur, Haarlem.

De programmeurs van Het Grote Gebeuren in Groningen hadden al eens aan gitariste/componiste Corrie van Binsbergen gevraagd of ze iets wilde doen met het beroemde verhaal van Belcampo waaraan het literaire festival zijn naam dankt. Ze vond het te gedateerd en bedankte voor de eer. Dit jaar stelde men voor om Van Binsbergen te koppelen aan schrijver Auke Hulst, die een nieuw licht zou laten schijnen op het fenomeen 'apocalyptische vertelling'. Dat is nu de voorstelling 'Een Groter Gebeuren' geworden.

Apocalyptische roadmovie van Hulst en Van Binsbergen

De componiste stelde een ensemble samen waarin een aantal getrouwen te vinden zijn (trombonist Joost Buis, pianist Albert van Veenendaal, bassist Hein Offermans en drummer Yonga Sun), maar ook twee nieuwe gezichten: violist Joost van Es (die ook mandoline speelt) en Hermine Deurloo (mondharmonica en sopraansax). De laatste twee verlenen bijzondere extra klankkleuren aan de muziek. Daarin vormen folk en Americana tamelijk nieuwe elementen voor Van Binsbergen. Ze sluiten uitstekend aan bij het verhaal van Hulst, dat gaat over een reis die de hoofdpersoon met zijn ex-geliefde onderneemt naar het Noorderlicht. Het zal een laatste reis worden, want de wereld staat op de rand van de ondergang. De voorstelling opent namelijk met de volgende schokkende mededeling die iedereen ter wereld in zijn mailbox krijgt: 'Attentie, attentie. Dit is uw Toezichthouder. Ik heb helaas geen goed nieuws. U heeft uw kans gehad. U heeft uw kans vergooid. Uw wereld ...vervolg in de rechterkolom

JAZZ OP DE PLANKEN

Vlnr: Yonga Sun, Auke Hulst en Hein Offermans. De foto is niet in de Toneelschuur in Haarlem genomen. (Foto: Henk Veenstra)

staat in brand en u woekert als onkruid. Na rijp beraad is besloten dat u zal worden geruimd. Tegen dit besluit is geen bezwaar mogelijk.'

Wat Hulst ons voortovert, is een soort 'Nordic noir' roadmovie, gecombineerd met een vleugje David Lynch. De fiddle-klanken van Van Es, de klaaglijke mondharmonica en de jankende gitaar en lapsteel laten de muziek Amerikaanser klinken dan we ooit van Van Binsbergen hebben gehoord. Intussen bespeelt VJ Martin Grotendorst het achterdoek met abstracte figuren en uiteindelijk het Noorderlicht waar de hoofdpersonen zich naartoe verplaatsen. Door de rustige verteltrant van Hulst en de beeldende muziek ontstaat een sfeer die behoorlijk vervreemdend is en steeds beklemmender wordt. Maar juist het onnadrukkelijke van zowel tekst als muziek zorgt er uiteindelijk wel voor dat de voorstelling beklijft.

Herman te Loo

Een Groter Gebeuren toert nog tot eind december. Zie: www.corrievanbinsbergen.com

J.A. DEELDER 75

Datum en plaats:

24 november 2019,
De Doelen, Rotterdam.

Vorige week plaatsten alle landelijke dagbladen interviews met de meest en hevigst Rotterdammer. Hij is een dagje ouder geworden. Hoe zou het met hem gaan? Pleurt op. Het is toch een klein wonder dat deze onafhankelijke one-manshow gewoon blijft ronddarren op de aardkloot, zich in straf tempo lavend aan wat dope hem en hij het leven weet te bieden. Hij heeft geeneens een dokter. Zijn gezondheid is dik in orde. Jules Deelder is - met gepaste reserve - middelpunt van zijn eigen 75ste verjaardag, die uitbundig voor hem wordt gevierd in de goed gevulde grote Doelen-zaal. Feestvreugde wordt geogst met classy jazz, gemaakt door Boris van der Lek, Hans en Candy Dulfer, Benjamin Herman, John Engels, Cok van Vuuren, Peter Wassenaar en Arend Niks, en met gesproken en gezongen woorden van Loes Luca, Frédérique Spigt, Kim Hoorweg, De Likt, Hans Dorrestijn, DJ Swoolish, Antoine Uitdehaag en Wilfried de Jong. Jules zingt, scandeert, doet 'Do the boogaloo', drumt, vertelt, proclameert en ondergaat. Burgemeester Aboutaleb eert Deelder als 75ste onderdeel van de ERE-collectie, daartoe benoemd door de Raad Echt Rotterdamse Erfgoed. Niemand doet daar lacherig over. Al decennia is en blijft Deelder een begrip in de jazz- en poëziescene. Als geen ander verbindt hij taal en logica met de vrijheid van de verruimde geest. De wetten van zijn taal, zijn de wetten van zijn jazz, de wetten van zijn uitbundigheid. J.A. Deelder (24.11.1944) 100 % leven *hardgin* 44.91 % vol. scheutje tonic weinig ijs, maar in de thee kan ook *How cool is the moon the wodka the cocain the moment the words the dead the tune?* jazz karakter jazz nachtburgemeester flipperkast speed spervuur spitsvondige oneliners statement zwart maatpak vlindermontuur nagellak Citroen dichter drinker schrijver performer commentator rapper avant la lettre 'gothic gentleman' Overschieër liefhebber connaisseur muzikant volksjongen volkskunstenaar Spartaan consument product *de omgeving van de mens is de medemens* reebruine ogen vader man Deelder wordt geëerd met een korte film van Sonia Herman Dolz waarin een terugglimp op de jaren vijftig via 'Portret van Olivia de Havilland' wordt gelezen door getrouwen en de avond voorbij swingt, [...vervolg in de rechterkolom](#)

Deelder drumt. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Candy Dulfer, Boris van der Lek, Deelder. (Foto: J Schot)

geroezemoes verstomt, de deur in het slot valt, in de verte een solo van Tony Fruscella ontsnapt uit een open autoraam en een hond nog zo laat blaft.

Roland Huguenin

In een formatie met Tigran Hamasyan speelde **Mathias Eick** piano en trompet. (Foto: Willem Schwertmann)

FESTIVAL ROCKIT

Datum en plaats:

9 november 2019,
De Oosterpoort,
Groningen.

De Oosterpoort was niet helemaal uitverkocht voor het festival Rockit, maar druk was het wel. Het festival heeft inmiddels haar bestaansrecht bewezen. Elk jaar weer een spannende programmering op het immer uitdijend grensvlak tussen jazz en aanverwante stromingen. Het programma in De Oosterpoort werd gedomineerd door vrouwen dit jaar. En door de overduidelijke aanwezigheid van de Londense jazzscene.

Rockit heeft na drie edities haar bestaansrecht bewezen met elk jaar een spannend programma op het grensvlak tussen jazz en aanverwante stromingen.

Voor 'echte jazz' moesten bezoekers naar het kelderzaaltje en naar de bovenzaal, en wie niet op tijd voor de deur stond moest lang wachten om binnen te worden gelaten. In de benedenzalen was een bredere programmering: veel dub, hip-hop, urban, electro en nieuwe jazz. Het maakte het tot een uiterst gevarieerd programma.

Willem Schwertmann

Pianist **Tigran Hamasyan** had als speciale gast multi-instrumentalist Mathias Eick (zie de foto's links en hieronder) meegenomen. Met hun vaak ingetogen, uiterst intense, soms verstilde en grenzen overschrijdende muziek wisten ze de Kleine Zaal tot het laatst te boeien. (Foto's: Willem Schwertmann)

De veelgeprezen bassiste **Linda May Han Oh** speelde met haar kwintet stevige jazz en fusion in Columbia, de bovenzaal van De Oosterpoort. Bezetting verder: Will Vinson op altsax, Matthew Stevens op gitaar, Eric Doob op drums en Fabian Almazan op piano/toetsen. (Foto: Willem Schwertmann)

FESTIVAL ROCKIT

Datum en plaats:
9 november 2019,
De Oosterpoort,
Groningen.

Met meer dan tweeduizend verkochte kaarten was de derde editie van het Groningse festival de best bezochte tot nu toe.

Ibeyi en het Metropole Orkest (foto rechts) was een van de hoogtepunten. Het Frans-Cubaanse duo, bestaande uit de tweelingzusjes Lisa-Kaindé en Naomi Diaz (Ibeyi betekent ook tweeling in het Nigeriaans, de taal van hun voorouders), was indrukwekkend. Ze moesten het opnemen tegen het Metropole Orkest, maar dat was geen enkel probleem. Een krachtige mix van pop, soul, disco en latin werd zeer overtuigend gebracht en het publiek genoot. Hun vader Anga Diaz was percussionist bij de Buena Vista Club. Hun moeder is een Frans-Venezolaanse zangeres. De tweeling is geboren in Cuba en opgegroeid en wonend in Parijs. (Foto: Willem Schwertmann)

In de foyer speelde als afsluiter de uit London afkomstige zesman/vrouw formatie **Steam Down**, een collectief met een steeds wisselende bezetting, in 2017 opgericht door componist en producent Ahnansé. Steam Down bracht een swingend uur uiterst aanstekelijke en stomende jazz. (Foto: W Schwertmann)

Het Londense trio van pianist **Ashly Henri** speelde in de foyer hun ritmische mix van jazz, fusion, hiphop, neo-soul en R & B. Het trio was voor de gelegenheid uitgebreid met een sterke vocaliste, Zola Joseph. De andere bandleden: Daniel John (drums) en Fergus Ireland (bas). (Foto: Willem Schwertmann)

AMBROSE AKINMUSIRE BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

Bezetting:

Ambrose Akinmusire (trompet),
Brussels Jazz Orchestra
onder leiding van Frank Vaganée,

Datum en plaats:

11 oktober 2019,
De Oosterpoort, Groningen.

Indrukwekkend om een compleet orkest te zien. En het Brussels Jazz Orkest is niet zo maar een orkest. Een complete bigband, vol zwaargewichten uit de Belgische jazz, en onder bezielende leiding van saxofonist Frank Vaganée.

Het orkest speelde uitsluitend composities van de relatief jonge trompettist Ambrose Akinmusire. Akinmusire's composities zijn spannend, indrukwekkend en veelzijdig. De nieuwe 'Prince of Darkness' kwam zelf als solist mee. De combinatie Akinmusire en het Brussels Jazz Orchestra bleek geweldig.

Het concert begon relatief rustig met 'Maurice and Michael'. Dat was gelukkig de stilte voor de storm. Na het jazzy 'Bubbles' volgde 'Memorize', een stuk dat meer aan de Amerikaanse klassieke muziek à la Aaron Copland deed denken. Het concert liet de enorme verscheidenheid van de trompettist zien. Het meest indrukwekkende stuk was zonder twijfel 'Tear stained suicide manifesto'. Akinmusire liet daarin op imponerende wijze zien dat 'circulair breathing' niet beperkt hoeft te zijn tot rietblazers. In één woord schitterend!

Naast Akinmusire zelf schitterde ook het orkest. Naast mooie solo's van Frank Vaganée op sopraansax en Kurt van Herck en Bart Defoort op tenor, viel vooral drummer Tony Vitacollona op. Een uitstekende bigbanddrummer.

Jim McNeely tekende voor de arrangementen. McNeely is bekend van het Mel Lewis-Thad Jones Orchestra en dat was duidelijk te horen. De arrangementen blonken uit in verscheidenheid, waarbij hij optimaal gebruikmaakte van het orkest. Zo schitterde de rietsectie ook op fluit.

Na een spetterend einde en een fantastisch concert volgde een welgemeende staande ovatie.

Bart Hollebrandse

De rietsectie op fluit. Met vooraan vlnr: Dieter Limbourg, BJO-leider Frank Vaganée, Bart Defoort en Kurt van Herck. (Foto: Willem Schwertmann)

Naast Ambrose Akinmusire zelf schitterde ook het Brussels Jazz Orkest: een complete bigband vol zwaargewichten uit de Belgische jazz en onder bezielende leiding van saxofonist Frank Vaganée.

Ambrose Akinmusire. (Foto: Willem Schwertmann).

Leider Frank Vaganée soleert. (Foto: Willem Schwertmann)

FRANCO MANZECCHI

An Italian in Paris

Heel wat Italianen voeren vorige eeuw naar de States en kwamen terecht in het jazzmilieu, in elk orkest zat wel een muzikant met Italiaanse roots: Nick LaRocca, Tony Parenti, Santa Pecora, Sam Butera, Joe Venuti, Salvatore Marsaro (Eddie Lang), Louis Prima, Charlie Ventura, Giorgio Figlia (George Wallington), Joe Albany, Sal Nistico, Joe Pass, Scott LaFaro. Ik stop met opnoemen. Gelukkig zijn er nog wat overgebleven hier. Als je de volgende namen hoort denk je aan Italië: Enrico Rava, Paolo Conte, Dado Moroni, Stefano di Batista, Eric Legnini, Riccardo Del Fra, Adamo. Anders is het gesteld met muzikanten die slechts in het nieuws komen als ze doodgaan en vermeld worden in de Zwarte Reeks. Zo ook drummer Franco Manzecchi, verliefd op mooie meisjes, sigaretten en goede wijnen. Hij speelde nooit in Amerika en ook niet in Engeland.

Manzecchi werd geboren op 10 september 1931 in de cultuurstad Ravenna, in het noordoosten van Italië, dicht bij de Adriatische kust. Ravenna hield dit jaar voor de 46ste keer zijn jazzfestival: op 11 mei werd een 'Memorial' gespeeld door trompettist Paolo Fresu, accordeonist Richard Galliano en pianist Jan Lundgren, ter ere van Franco Manzecchi. Hij overleed veertig jaar geleden, op 25 maart 1979, in het Duitse Konstanz. Hij rookte zich met vier sigaretten per uur een beetje rapper dood en kon de dranken moeilijk opzij zetten.

Franco Manzecchi volgde muzieklessen aan het Conservatorium, haalde zijn diploma als onderwijzer aan de Normalschool, maar na twee dagen lesgeven stopt hij daar al mee, overtuigd dat werken als drummer meer opbrengt.

In 1945 debuteert Manzecchi als veertienjarige in het orkest van zijn oudere broer, trompettist Gino Manzecchi. Later speelt hij in een orkestje van Luigi Vanini.

Rond 1949 trekt Franco naar Bologna, speelt zes jaar in dansorkesten, met Henghel Gualdi, de beste Italiaanse klarinettist aller tijden, pianist Giovanni Fenati en is voor de radio begeleider van artiesten uit het commerciële circuit. Hij verblijft kortstondig in het Zwitserse St. Moritz, want na zes maanden verloopt zijn werkvergunning. En daarna nog een jaar in Wenen, in Oostenrijk bij Fatty George, Karl Drewo en Oscar Klein.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Vlnr: Jacques Pelzer, Franco Manzecchi en Chet Baker in 1964. (beeldschermafdruk dvd Jazz Icons 'Chet Baker Live In Belgium')

In januari 1957 belandt Franco in Parijs, na zes weken vindt hij in de Tabou schnabbels als New Orleans-jazz- en swingdrummer, en speelt met saxofonist Jean-Claude Fohrenbach en trompettist Bernard Vitet. Hij krijgt nog wat drumadvies van Kenny Clarke, Al Levitt en Art Taylor. Manzecchi wordt aangeworven in de Trois Mailletz en samen met pianist André Persiany en saxofonist Michel de Villers begeleidt hij Mezz Mezzrow, Albert Nicholas, Tony Scott, Barney Wilen, Allen Eager, Don Byas, Pony Poindexter, Peanuts Holland. Met trompettist Bill Coleman, die al sinds 1953 in Frankrijk woont neemt Manzecchi in 1959 zijn eerste plaat op. In oktober 1957 vertrekt Manzecchi met de Oostenrijkse pianist-componist Friedrich Gulda naar Portugal, dan naar Algerië met Michel Tysblatt. Brussel hield van 17 april 1958 tot 19 oktober de Wereldtentoonstelling Expo '58. Daar traden Count Basie, Duke Ellington, Benny Goodman, Sarah Vaughan, Sidney Bechet op, en Franco Manzecchi. Datzelfde jaar toert hij met het dixielandorkest van René Franc naar Duitsland en speelt hij onder meer in de Storyville (Frankfurt).

In 1959 volgt een tournee van twee maanden, sommigen zeggen een jaar, met klarinettist Andre Reweliotty (André zou verongelukken op zijn 37ste op 24 juli 1962 in de St Cloud tunnel in Parijs). Ook in 1959 trouwt Franco met de Française Danièle Griesemer, in 2018 in Parijs overleden, en datzelfde jaar wordt een meisje geboren, een zusje van huidig drummer zoon Patrick Manzecchi. Terug in Parijs speelt Franco in de Caméléon met saxofonist Guy Lafitte en vibrafonist Michel Hausser, in Le chat qui Pêche met trompettist Sonny Grey en organist Lou Bennett, in de Blue Note met gitarist Jimmy Gourley, pianist Bud Powell en bassist Pierre Michelot.

Vanaf 1960 gaat Franco veel optreden met het orgeltrio van Lou Bennett, van 31 maart 1961 circuleert een televisieopname van Bennett met de totaal onderschatte gitarist Elek Bacsik en Manzecchi.

Op 19 december 1961 is Franco in Vincennes met Les Lunettes Noires, een orkest met Roger Guérin, Albert Raisner, Jean-Louis Chautemps, Michel de Villers, René Urtreger, Michel Gaudry, later allen befaamd in het Franse jazzcircuit. Ook rond deze tijd begint de jarenlange samenwerking met de radio- en televisie-
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

producer, pianist Jack Diéval, met wie Franco een grote binnen- en buitenlandse tournee onderneemt in 1961. Verder speelde hij met trombonist J.J. Johnson, de saxofonisten Sonny Criss, Lucky Thompson (op toernee in Italië), Eric Dolphy, Johnny Griffin, Sahib Shihab, met Quincy Jones (die verbleef in 1957-58 in Frankrijk), trompettist Chet Baker (in Parijs en in België), de pianisten René Urtreger en Martial Solal, gitarist René Thomas, violist Stephane Grappelli en bluesman Memphis Slim.

In Parijs komen veel Amerikanen samen in trekpleister Harry's New York Bar: op 15 september **1962** verschijnen 36 minuten televisieopnamen gemaakt in 1962 van de Harlem Piano Party met blues shouter Joe Turner, drummer Daniel Humair en Franco Manzecchi. Het is in die bar waar George Gershwin in 1929 zijn 'An American in Paris' componeerde. In december **1963** is Franco met saxofonist Dominique Chanson in de Trois Maillietz. Hij wordt zowat de 'favorite drummer' van Memphis Slim, die zich in 1962 in Frankrijk gevestigd had.

1965 is het jaar van Manzecchi en pianist Jack Diéval. Op 6 april 1965 werd de communicatiesatelliet Early Bird in de ruimte gelanceerd. Dankzij dit technisch meesterwerk was op 7 juni 1965 een intercontinentale jamsessie mogelijk: de Early Bird Jam Session en Mondiovision: Jack Diéval met bassist Jacques Hess en Manzecchi in de Parijse RTF-studio dirigeerde jazzsolisten in diverse hoofdsteden: saxofonist Johnny Dankworth in Londen, trombonist Billy Byers in New York, saxofonist Jacques Pelzer in Brussel, Dino Piala in Rome, Luc Hoffmann in Genève en saxofonist Herb Geller in Berlijn. Van deze jazzmultiplex zijn dertien minuten televisie bekend. Terloops: het was ook in 1965 dat het Belgisch Hammondfenomeen André Brasseur een wereldhit scoort met zijn overbekende 'Early bird'.

Op 2 juni 1965 speelt Manzecchi met saxofonist Nathan Davis, trompettist Woody Shaw, Diéval en Hess (YouTube), op 9 juni in een trio met Milt Jackson op piano, op 16 juni met zangeres Blossom Dearie en Diéval, op 2 september met pianist Kenny Drew en Diéval, op 21 november met bassist Percy Heath, Diéval en Jacques Pelzer.

In **1966** met Dionne Warwick, Nathan Davis, Jack Diéval, Sonny Grey en Jacques Hess werd door Franco Manzecchi geconcentreerd in Oostende. In januari dat jaar is Manzecchi veel in de Blue ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Franco Manzecchi met saxofonist Dexter Gordon tijdens Jazz Bilzen 1968. De pianist is de Duitser Sigi Kessler, de bassist de Fransman Benoit Charvet. (Fotocopyright: Jazz Bilzen)

Note, met saxofonist Michel Roques, bassist Benoit Charvet, soms met Nathan Davis.

In maart 1966 presenteert André Francis in de Club 105 een kwartet met vibrafonist Géo Daly en aldus schrijft Alain Gerber daarover: "Un Middle Jazz Quartet dont le style ne convient pas parfaitement à l'excellent Manzecchi, plus brillant dans d'autres contextes"... De auteurs André Francis en Alain Gerber gelden jarenlang als dé Franse jazzreferenties.

Halfweg 1966 start Manzecchi voor zeven jaar als drummer bij de kinesist-saxofonist Michel Roques, blind vanaf zijn 14de, met erbij bassist Benoît Charvet, die jaren met zanger-gitarist Hugues Aufray speelde. Op 22 juli **1967** is Manzecchi in het kwintet van trompettist Roger Guérin en met Michel Roques op het 8ste Antibes Juan-les-Pins Jazzfestival, het jaar nadien in juli 1968 in het kwartet van pianist Henri Renaud. De Parijse Le Chat qui Pêche programmeert in september-oktober **1968** saxofonist Joe Henderson, Michel Roques, trombonist Slide Hampton, Siegfried Kessler, pianist Joachim Kühn, Benoît Charvet met Franco achter de drums.

Op 25 augustus 1968 speelde Manzecchi met Roques, Charvet en Sigi Kessler op Jazz Bilzen als kwartet, en als trio zonder Roques begeleider van Dexter Gordon en Bent Jädig (zie foto). Drieduizend aanwezigen, entree honderd Belgische franken of zowat zes gulden, nu 2,50 euro. Terloops: dezelfde dag ook Pierre Favre, saxofonist Archie Shepp, trompettist Clark Terry, trompettist Maynard Ferguson en klarinettist Tony Scott; ja - vijftig jaar geleden al!

Het jaar nadien op 21 juni **1969** staan de vier op Montreux. Daarna freelance bij saxofonist Hank Mobley, Joe Henderson, Dexter Gordon. In de jaren zeventig speelt Manzecchi weerveel in Italië, met pianist Teddy Wilson, gitarist Barney Kessel en Chet Baker.

Op 26 april **1973** vertolkt het Michel Roques Quintet met bassist Patrice Caratini en Manzecchi 'Chorus' met dichter Jacques Degor, reeds in 1971 op plaat met cello, maar live wordt cello vervangen door pianist Michel Graillier.

Op 3 augustus **1974** vertolkt saxofonist Chris Woods met Sigi Kessler, Didier Levallet en Franco het stuk 'Cabaret' van de Amerikaanse componist John Kander.

In april **1975** is Franco met gitarist Barney Kessel in de Music Inn in Rome. ...[vervolg op de volgende pagina links](#)

In 1977 ondergaat Franco een hartoperatie en verhuist na zestien jaar Parijs met zijn Duitse vrouw en kinderen naar het Duitse Konstanz, waar hij erelid werd van de pas opgerichte jazzclub. Hij kwam bij uitzondering nog naar Parijs, speelde enkele weken voor zijn dood nog met Johnny Griffin voor de Franse radio, met Marc Fosset en Patrice Galas. Manzecchi overleed op 25 maart 1979 aan een hartkwaal, slechts 47 jaar oud. Hij ligt begraven in Pforzheim, de geboorteplaats van de Duitse moeder van Patrick. Na zijn echtscheiding hertrouwde Franco in 1968 met een zekere Duitse Mimi, moeder van zijn zoon Patrick, geboren in Parijs op 2 juli 1969. Patrick is als drummer in de sporen van vader Franco getreden en nam op 29 oktober 1996 ondermeer 'Walkin' In Brussels' op met Belg Nic Thys aan de bas, op de plaat 'Mailensteine' van het Andreas Maile Quartet (Satin Doll Productions 1022). In de Discografische Notities kunt u de muzikale loopbaan van Manzecchi volgen en noteren dat hij met de groten talrijke opnamen heeft gemaakt (pag. 19 en 20). Via Ina.fr en YouTube zijn beeldfragmenten op te vragen van talrijke jazzconcerten.

Erik Marcel Frans

Leiden Jazz Award 2020 ook voor regionale jazzmuzikanten

De twaalfde editie van de Leiden Jazz Award staat ook open voor regionale jazzmuzikanten. Hierbij denken de organisatoren aan ervaren lokale ensembles of gevorderde muziekschoolleerlingen uit de Leidse regio (Rijn- en Bollenstreek, Groene Hart, Gouda en Alphen aan den Rijn). Inschrijvers zullen worden beoordeeld volgens dezelfde criteria als de conservatoriumstudenten die vanouds de doelgroep van de competitie zijn. Deelnemers mogen niet ouder dan dertig jaar zijn. Tot uiterlijk 15 december kan worden ingeschreven. De voorronden zijn op 13 en 27 februari 2020. De finale met vier deelnemers is op 22 maart in de Stadsgehoorzaal. De winnaar krijgt 1.000 euro en de mogelijkheid een cd uit te brengen bij Challenge Records.

Meer info: <https://leidenjazzaward.nl>

VARIA

Kika Sprangers. (Foto: Karen van Gilst)

Voesten en Sprangers gastcurator bij Jazz Internat R'dam

Drummer Ruud Voesten en saxofoniste Kika Sprangers zijn begin 2020 gastcurator bij Jazz International Rotterdam. Voesten is curator van de eerste editie van 'RAUW - jazz tot het pijn doet', een minifestival in Roodkapje op 25 januari (programma: FAST D, The Celestial Turkey, Soil Painting en ROEST). En Kika Sprangers cureert de concertserie 'Sterke Verhalen - Unplugged' in het Nederlands Fotomuseum, bestaande uit vijf concerten (tot nu toe bevestigd: Trio Sprangers/Fondse/Brinkmann (26 januari) en T.Pol 3 (23 februari)).

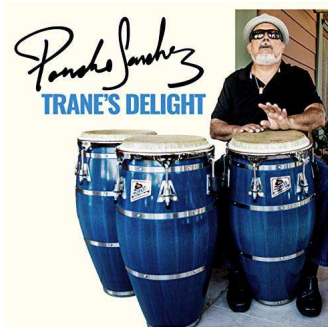
Brandbrief Bob Hagen begin 2020 in Kamercommissie

Onverdroten zet Bob Hagen (85) zijn strijd tegen de teloorgang van de jazz in Nederland voort. Hij is onder meer de man achter de stichting Jazz Impuls, die tussen 2003 en 2012 zo'n twaalfhonderd jazzconcerten organiseerde en bovendien een reeks cd's uitbracht. Toen de rijkssubsidie stopte, viel het doek. "Je mag me een Don Quichot noemen, maar ik zal altijd blijven knokken voor de jazz. Het is niet zo dat die strijd mijn hele leven beheerst, maar jazz is en blijft wel mijn grootste passie. Ik sta met jazz op en ik ga ermee naar bed." In een brief aan het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en de Raad voor Cultuur (OCW) luidde Hagen eind april de noodklok en vroeg hij om meer geld voor de jazz. De brief zal waarschijnlijk begin 2020 worden besproken in de Kamercommissie voor OCW. Er moet flink wat geld bij, meent hij: "Zelfs met 50 procent meer subsidie redt de jazz het niet." Maar daar rekent hij nog niet eens op: "Je zult zien dat er misschien 10 procent bij komt. De bloeiende jazzcultuur die mede door de overheid tussen 1945 en 1995 is opgebouwd, is door diezelfde overheid de afgelopen twintig jaar weer afgebroken. Je vindt zelfs bij de Raad voor Cultuur vrijwel niemand die enig begrip voor heeft voor, laat staan verstand heeft van jazz." Hagen maakt zich ook hard voor een fatsoenlijke betaling van jazzmusici. "Ik betaalde de musici altijd 350 euro per persoon. Nu staan muzikanten een hele avond op te treden voor 50 euro. En er moet ook weer ten minste één jazzzender terugkeren op de radio. De enige zender die wij hadden (Radio 6; red.), is opgeheven. Dat is toch een schande."

Bron: Artikel 'Een grof schandaal' door Hans Invernizzi, De Gelderlander, 21 november 2019

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 25 november 2019

1 Poncho Sanchez

Trane's Delight
(Concord Picante)

2 Nicholas Payton

Relaxin' With Nick
(Smoke Sessions)

3 Chick Corea Trio

Trilogy 2
(Concord Jazz)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:**

Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

De medewerkers van
Jazzflits wensen u
een heerlijk avondje....
<https://bit.ly/34braty>

Sun Mi Hong is te zien in New Generation. (Foto: IAMKAT)

Serie over nieuwe generatie jazzmusici op NPO2 extra

Onder de titel 'New Generation' is sinds 20 november op NPO2 extra een serie portretten te zien van jonge jazzmusici. Talenten die volgens de makers 'duidelijk een eigen pad zijn ingeslagen in de muziek en gerespecteerd worden door de generaties die hen voorgaan'. In de portretten staat de vraag centraal hoe deze grote talenten zijn gekomen waar ze nu zijn en wanneer hun paden die van de oudere meesters kruisten. Ook is er plek voor livemuziek. De verschillende generaties spelen met elkaar samen in speciale sessies door heel Nederland. Die sessies worden vanaf 3 december op NPO Soul & Jazz uitgezonden. De volgende portretten zijn gemaakt: Sun Mi Hong x Benjamin Herman (uitgezonden 20 november), Reinier Baas x Jesse van Ruller (uitgezonden 27 november), Tijn Wybenga x Martin Fondse (uitzending 4 december) en Ebba Åsman x Ilja Reijngoud (uitzending 11 december). Na uitzending zijn de portretten terug te kijken op het Youtube-kanaal van NPO Soul&Jazz.

NPO 2 Extra is online te zien op:

<https://www.npostart.nl/live/npo-2-extra>.

Finalisten Maastricht Jazz Award (studenten) bekend

De studentenformaties Murphy, Jose Angel Llorente 5tet en Meatshell hebben zich 23 november in Maastricht geplaatst voor de finale van de Maastricht Jazz Award op 8 februari 2020 in de Muziekgieterij aldaar. Deze competitie heeft twee categorieën: student en professioneel en er worden drie Awards uitgereikt. De halve finale voor professionals is op 10 januari 2020 in CC De Muze in Heusden-Zolder. De zes groepen die daar het strijdperk betreden worden binnenkort bekendgemaakt. Het prijzenpakket verbonden aan de Award omvat onder meer optredens bij Motives for Jazz (BE), Parkstad Limburg Theaters, Paradox Tilburg, cultuurcentrum De Muze (BE), Musik Marathon Eupen (BE) en het festival Jazz in Duketown. Voor de Maastricht Jazz Awards hebben het Conservatorium Maastricht en Jazz Maastricht de handen ineen geslagen ter versterking van de jazzscène van de Euregio.

JAZZFLITS OP REIS

Joke Schot en Roland Huguenin in Pancevo

22ste PANCEVO JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

31 oktober – 2 november 2019,
Kulturni centar Panceva.

Vanaf 2015 werken de jazzfestivals van Belgrado en Pančevo nauw samen bij hun programmering. Deze Servische 'double bill' lijkt een vanzelfsprekende verbintenis. De festivals versterken elkaar en binnen een tijdsspanne van twaalf dagen is het makkelijker om te schuiven met concerten zodat er meer speelruimte is om toerende artiesten te kunnen contracteren. Beide festivals bieden een rijkgeschakeerde mix van lokale en internationale acts, waardoor er een aantrekkelijk breed programma ontstaat. Programmeur Vojislav Pantić is de sleutelfiguur die alles in goede banen leidt. Voor buitenlandse bezoekers is het zeer aantrekkelijk om het Belgrado Jazz Festival (BJF) en het Pančevo Jazz Festival (PJF) te combineren. De afstand tussen de twee steden is slechts twintig kilometer en het vliegveld is zeer nabij. In provinciestad Pančevo wordt naast het festival nauwelijks jazz geprogrammeerd. Liefhebbers kijken verlangend uit naar hun muzikale ijkpunt in het jaar. Ze zien dan levende muziek en ontmoeten artiesten die ze hooguit enkele keren in hun leven zien optreden. Het plaatselijke culturele centrum verandert in een jazzmekka waar internationale artiesten, journalisten en fotografen rondlopen. De sfeer is er informeel en dus is contact snel gemaakt in de foyer of op het pleintje voor de deur. In de foyer hangen vijftig foto's van de Roemeense fotograaf Dragoslav Nedić. Zijn benadering is direct en feitelijk, maar de vaak sterke lichtcontrasten lijken iedere actie te bevriezen waardoor er een surrealistische atmosfeer ontstaat.

Vanuit zijn journalistieke achtergrond stelde programmeur Pantić een jubileumboek samen dat de eerste twintig jaar PJF samenvat. Ook voor wie geen

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Shay Hazan. (Foto: Joke Schot)

Servisch leest een informatief en grafisch geslaagd naslagwerk met programmaoverzichten, foto's en affiches. Na de presentatie van het boek volgt de muzikale aftrap. Het concert van het Servische **Dragan Calina Quartet** is een sterke openingszet. Hun sound, gedrenkt in een broeierige atmosfeer verleidt direct tot aandachtig luisteren. De lyrische toon van de altsax klinkt sophisticated en het vloeiende unisono samenspel met de piano intrigeert. Verhalende thematiek voert naar introspectie en verrassende vergezichten. Amerikaans georiënteerd, progressief, smaakvol gearrangeerd, nauwelijks vernieuwend, maar wel verdienstelijk en boeiend.

Dave Holland, Zakir Hussain en Chris Potter vormen een ongebruikelijke combinatie. Hun verbindende 'dwaarsstromen' tussen culturen hebben een onweerstaanbare uitwerking. De timbres van tabla, contrabas en sopraansaxofoon bevatten elementen die vloeiend in elkaar overlopen. Verrassend en fascinerend. Potters fraseringen hebben vaak een onnavolgbaar hoog tempo. Die krijgen in wisselwerking met de watervlugge vingerbewegingen op de huiden van de kleine handtrommels een andere expressie. Holland laat de klank van zijn bas buigen en springen. Spektakel blijft overeind in zinderend samenspel en sublieme virtuositeit.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Door een vertraging komt het Israëliëse **Shay Hazan Quintet** te laat om nog mee te kunnen in het geplande avondprogramma. De volgende middag geeft de groep een ingelast concert in de foyer. Daar klinkt een meeslepende energieke sound die reminiscenties oproept met lyrische jazzrock zoals die in de jaren zeventig werd gemaakt, met toevoeging van elementen uit de muziekculturen van het Midden-Oosten. De sfeer verandert totaal wanneer Hazan zijn contrabas verwisselt voor de guembri, een Marokkaans instrument met een lange historie, waarop melodie- en bas-tonen worden gespeeld.

Little Rosies Kindergarten uit Oostenrijk is een compositie-improvisatie collectief. Een groot ensemble dat beweegt op het snijvlak van symfonische jazzrock en avant-garde. Dromerige fantasie gaat samen met vrije improvisatie en psychedelische bezwering. De vocalises van de twee zangeressen balanceren tussen lieflijkheid en satanische devotie. Wanneer de muziek terugneemt in dynamiek en tempo komen de mooiste kleurnuances tot uiting en ontstaan talloze associaties.

Als jazzdrummer heeft **Mark Guiliana** zich ruimschoots bewezen. Zijn stijl en talent zijn onbetwist. In zijn aspiraties om zich te ontplooiën als conceptueel denker en ontdekker wordt hij geïnspireerd door elektronica en ambient. In 'Beat music' gaan zijn ideeën in de richting van techno en artificiële muziek. De Hongaarse pianist **Peter Rozsnyói** is een goed bewaard geheim. Wellicht is hij een nieuwe loot aan de machtige boom van de pianojazztrio's. Zijn poëtische spel is zeer genuanceerd en gevat in een prachtig toucher. In zijn eigen composities klinkt een herkenbaar melodisch idioom dat hij verweeft met misleidende harmonieën en vleugjes George Shearing, Monk en Lennie Tristano.

De slotavond in Pančevo is contrastrijk en overweldigend. De organisatie verdient een groot compliment.

Met bravoure en muzikale diepgang betreedt het Servische **MING Vocal Quartet** het podium. Vierstemmige close harmony gebaseerd op The Singers Unlimited, is een pretentieuze invalshoek. Maar waarom niet. Doorgaan waar die befaamde groep bijna veertig jaar geleden stopte is een logische gedachte die latent bij vele zangers leeft maar kennelijk te riskant wordt bevonden. Vier jonge vrouwen met goede smaak en het lef om dit repertoire op te pakken geven

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Charles Tolliver. (Foto: Joke Schot)

een ontwapenende show. De samenzang heeft een goede klank- en kleurbalans en is ingebed in boeiende arrangementen van songs uit The Great American Songbook. Wow! Jazz waar je hart van open barst. En dat geldt zeer zeker ook voor 'Paper Man at 50' in 1968 uitgebracht door **Charles Tolliver** and His All Stars. Nu staat hij 'alive and kicking' voor een uitzinnig publiek. Hier klinkt opzweepende hardbop die blaakt van de energie. Trompettist Tolliver (77) en zijn groep spelen constant op het scherp van de snede. Wat hier gebeurt is sensationeel. Dit concert bewijst de onverslijtbare kwaliteit van jazz en impro. Tolliver dringt door in iedere vezel en maakt diepe indruk.

Het einde van de avond nadert en het **Paolo Fresu Trio** bereidt een serenade. 'Tempo Di Chet' is de titel van het jongste album/project van de trompettist, waarmee hij in eigen land een intensieve toer maakte. Zijn eerbetoon aan Chet Baker doet recht aan diens kwetsbaarheid zonder in enig sentiment te vervallen. Fresu zoekt het contrast en zet Chet naar zijn clowneske hand. Zoals wel vaker zijn Italianen en jazz partners in crime. Hier gebeurt dat in het wonderschone dat zonder afbreuk wordt verbonden met atypische grooves en onweerstaanbaar gestoei.

Roland Huguenin

[In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.](#)

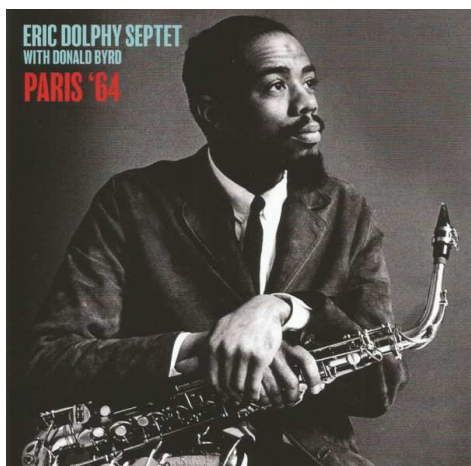
Mark Guiliana. (Foto: Joke Schot)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES FRANCO MANZECCHI

23 juni-1 juli 1959 [Andre Reweliotty et son Orchestre](#) 'Jouent des Inédits de Sidney Bechet' - Bechet woonde sinds 1950 in Frankrijk, stierf op 14 mei 1959, alleen trombonist Raymond Fonsèque en René Franc verwierven later nog wat faam, Vogue EPL 7678

1959 [Bill Coleman](#), met pianist Maurice Vander, vier tracks, Polydor 21753, Bill Coleman verbleef ook al sinds 1953 in Frankrijk

3 mei 1962 [Guy Lafitte Jazz Sextet](#), vier tracks met Nat Peck, Dominique Chanson, Raymond Fol, Gilbert Rovère - deze vier staan op Fresh Sound 975, Guy Lafitte Quartet & Sextet, Sessions 1956-1962, in totaal nu 21 tracks

2 mei 1964 [Chet Baker Quintet](#) 'Brussels 1964' - (Landscape 44923) - nu ook als 'Jazz Icons - Live in '64 & '79' - Baker met Jacques Pelzer, René Urtreger, Luigi Trussardi, Manzecchi - in Brussel opgenomen voor RTBF-TV Jazz Pour Tous - Baker zingt een mooie 'Time after time', te zien op YouTube - (de 3 september 1979 opnamen zijn zonder Manzecchi, vermelding omwille van Belgische Jean-Louis Rassinfosse met Chet Baker, Wolfgang Lackerschmid, Michel Graillier, zonder drums, tijdens het Konsberg Norway Jazzfestival)

1964? [Jack Diéval/Art Simmons](#) 'Ambiance Pour 2 Pianos', met Jimmy Woode - in Parijs, twaalf tracks op Polydor 658006, 2446026

midden 60's [Jack Diéval](#) Présente Club du Piano N° 1, in Parijs vier tracks in trio met Jack Hess - CBS 62704

5 juni 1964 [Lou Bennett](#) featuring King Curtis, twee tracks Bennett-Curtis-Manzecchi, een singeltje voor Columbia 7296/Trip 9508

Manzecchi met Chet Baker, Brussel 1964:
<https://www.youtube.com/watch?v=0ybMVHeJZ7w>

11 juni 1964 [Eric Dolphy Septet](#) with Donald Byrd, 'Paris '64' in Le Chat qui Pêche voor France Musique, met Nathan Davis, Jack Diéval, Jacques Hess, Manzecchi - ook als 'Last Recordings' - labels HiHat 3106 en Westwind 2063 - in Jazzflits 101 van 4 augustus 2008 stelde Herman te Loo de foute info vast op de Westwind, bij mijn weten speelde Manzecchi nergens bas - Eric Dolphy (geboren in Los Angeles 20 juni 1928) overleed in Berlijn op 29 juni 1964

december 1964-januari en februari 1965 [Larry Young](#) 'In Paris - The ORTF Recordings' - Young toen The John Coltrane of the B3 genoemd, Resonance Records 2022, 2-CD met tien tracks waarvan vijf met Manzecchi, Jean-Claude Fohrenbach, Sonny Grey, Diéval, Hess - de andere nummers zijn Larry Young met Nathan Davis, Woody Shaw, drummer Billy Brooks

9 februari 1965 [Nathan Davis with Georges Arvanitas Trio](#), 'Live in Paris - The ORTF Recordings 1966-67' - met Jacky Samson en drummer Charles Saudrais voor 1966-67 - slechts een track van 9 februari 1965 'Blues for Southeast Asia' en met Diéval op piano en Manzecchi! - deze opnamen zijn niet verkrijgbaar op cd, wel als een 3 elpeebox met één titel van 9 februari 1965, de andere zijn van 19 november 1966 en 22 oktober 1967, op 1.000 exemplaren herperst in 2019

2 september 1965 [Kenny Drew/Jacques Diéval](#) 'Improvisation à 2 Pianos' met Jacques Hess

1966? 'Relaxez vous avec [Jack Diéval et son Quartette](#)' - met René Thomas, Jack Hess - probleem: 'possibly recorded in Hamdorf, Holland, 1963-1964' - anderen citeren 1961-1962, of 1965-1966 - op deze plaat staat 'Cliff Cliff' van Jacques Hess, niet van Diéval dixit Diéval zelf - er staan vier Beatles-covers op bij de twaalf tracks van LP Relax 33003, vandaar 1966?

1966? [Géo Daly](#) 'Baroque Up To Date' met twee tracks Stephane Grappelli, Sonorop 3032 - Daly was een Franse vibrafonist (16.4.1923-1.6.1999 in Sète)

juni 1966 [André Hodeir](#) 'Anna Livia Plurabelle' uit Finnegans Wake van James Joyce, 24 muzikanten in het Maison de l'ORTF, onder anderen Roger Guérin, Hubert Rostaing, Michel Portal, Bernard Lubat, met vier drummers waarbij Manzecchi, Daniel Humair - Philips 900-255

december 1966 [Michel Roques](#), 'Dédicace' met Benoit Charvet op bas, een 45-toerenplaatje met drie nummers, Homère 1014, Homère een platenlabel opgericht door blinden

8 oktober 1966, [Lou Bennett Trio](#), 'Ozveny Jazzohevo Festivalu 1966', met de 24-jarige Philip Catherine tijdens het Prague Jazz Festival, vier titels op Supraphon 35673, op YouTube met de jonge gitarist goed in beeld

15 oktober 1966 [Stuff Smith Quartet](#) - 'Jazz Jamboree '66', in de Congress Hall van het Poolse Warchau, met Jan Hammer, Kurt Lindgren - wellicht de laatste opnamen van deze violist, want Stuff Smith stierf op 25 september 1967 in München, Polish Radio Jazz Archives 31

17 februari 1968 [Boris Vian](#) - 'En Avant La Zizique' - met trio Michel Roques, teksten Boris Vian uit een toneelstuk voor de ORTF, Saravah 10002

mei 1968 [Eraldo Volonté](#) - 'Free And Loose', deze Italiaanse saxofonist in Milaan met onder meer trompettist Oscar Valdambri, Windsor Record 1001

Manzecchi met Michel Roques in 'Safari':
<https://www.youtube.com/watch?v=-J6SdKu1B-Q>

1968 Michel Roques Trio – 'Safari' – met Charvet, deze plaat verdient de Prix Django Reinhardt 1968, uitgereikt 28 maart 1969, zes tracks op Homère 5004

10 maart 1969 Bill Coleman, met pianist Marc Hemmeler, Pierre Sim, drie tracks in Palais d'Orsay te Parijs – iemand citeert Christian Donnadieu als pianist

12 juni 1969 Mal Waldron Trio – 'Ursula' – met Patrice Caratini, met drie composities van Franco Manzecchi: 'First bassman', 'Drummer's bags', 'For Mimi', in de Parijse Ossian Studio, Musica Records 3012

22 juni 1969 Clark Terry – 'At the Montreux Jazz Festival with the International Festival Big Band', Ernie Wilkins tenorsax en arrangeur, een zestienmans band met Belg Richard Rousselet, Dave Pike, zes tracks in het Casino van Montreux, Polydor 2482013/543113

1971 Michel Roques – 'Chorus' – met de Parijse trio-ritmesectie van Mal Waldron: Patrice Caratini, Jean-Charles Capon op cello, Franco Manzecchi, zes tracks op Saravah 10 030

1974 Jean Bonal – 'Guitare Jazz' – kwintet met Alby Cullaz, in Parijs op DOM 2617

13 juli 1975 – 'The Fabulous Pescara Jam Sessions 1970-1975' – drie tracks met Chet Baker, Jacques Lubin, Didier Levallet en Manzecchi – (op dezelfde plaat zonder Manzecchi: Dexter Gordon, Rein de Graaff, Henk Haverhoek, Eric Ineke, van 15 juli 1973, op Philology W 96-2)

juni 1978 Patrice Galas/Marc Fosset/Franco Manzecchi – 'Organ', Galas speelt orgel, Fosset is de gitarist, een trio in 1976 door Fosset geformeerd, 9 tracks in Parijs op Open P 08

Erik Marcel Frans

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ BILZEN 1968

FRANCO MANZECCHI

Dexter Gordon nodigde tijdens zijn optreden zijn collega's Michel Rogues (midden) en Bengt Jädig (rechts) als gast op het podium uit. (Fotocopyright: Jazz Bilzen)

25 augustus 1968 speelde **Franco Manzecchi** met saxofonist Michel Roques, bassist Benoît Charvet en pianist Sigi Kessler op Jazz Bilzen. Tijdens het optreden van saxofonist Dexter Gordon fungeerde de ritmesectie van dit kwartet als zijn begeleiders.

Michel Roques. (Fotocopyright: Jazz Bilzen)